

Harlan Coben

Vermist

I

‘Als je je maar gedraagt.’
‘Ik?’ zei Myron. ‘Ik ben altijd braaf.’

Calvin Johnson, de nieuwe algemeen directeur van de New Jersey Dragons, leidde Myron Bolitar door de gang van het in duisternis gehulde Meadowlands-stadion. De hakken van hun nette schoenen klikten op de tegels en het geluid weergalmde tussen de verlaten etenskraampjes, de ijscokarretjes, de pretzelstalletjes en souvenirwinkeltjes. De geur van sportevenementen-hotdogs – dat rubberachtige, chemische maar toch verrukkelijke, weemoedige luchtje – hing tussen de muren. De stilte slokte hen op; niets is zo hol en levenloos als een leeg sportstadion.

Calvin Johnson bleef staan voor een deur die toegang gaf tot een skybox. ‘Het lijkt misschien allemaal een beetje raar,’ zei hij. ‘Laat het maar gewoon over je heen komen, goed?’

‘Prima.’

Calvin pakte de deurkruk vast en haalde diep adem. ‘Clip Arnstein, de eigenaar van de Dragons, wacht ons achter deze deur.’

‘En toch ben ik helemaal niet zenuwachtig,’ zei Myron.

Calvin Johnson schudde zijn hoofd. ‘Gedraag je en doe geen stomme dingen.’

Myron wees op zijn borst. ‘Ik heb nota bene een das omgedaan.’

Calvin Johnson deed de deur open. De skybox lag recht boven de middenlijn. Een aantal terreinknechten was bezig de basketbalvloer over de ijshockeyvloer heen te leggen. De Devils hadden de vorige avond gespeeld. Vanavond waren de Dragons aan de beurt. Het was gezellig in de box. Vierentwintig gestoffeerde stoelen, twee grote

televisieschermen. Aan de rechterkant een met hout afgetimmerd buffet voor de hapjes, gewoonlijk gebraden kip, hotdogs, aardappelpoekjes, saucijzenbroodjes, dat soort dingen. Links een koperen wagentje met een goed gevulde bar en een kleine koelkast. De box had ook een eigen toilet, zodat de bobo's niet tussen het klootjesvolk hoefden te pissen.

Clip Arnstein stond met zijn gezicht naar hen toe. Hij droeg een donkerblauw pak met rode das. Hij was kaal, op een paar plukjes grijs haar boven zijn oren na. Het was een forse man, zijn borst was nog breed al was hij dik in de zeventig. Zijn grote handen waren overdekt met bruine vlekken en blauwe aderen, dik als tuinslangen. Niemand zei iets, niemand bewoog. Clip staarde Myron enkele seconden strak aan, nam hem van top tot teen op.

‘Leuke das, hè?’ zei Myron.

Calvin wierp hem een waarschuwende blik toe.

De oude man bewoog niet en stak geen hand uit. ‘Hoe oud ben je nu, Myron?’

Interessante openingsvraag. ‘Tweeëndertig.’

‘Speel je nog wel eens?’

‘Af en toe,’ zei Myron.

‘Is je conditie op peil?’

‘Moet ik een paar kniebuigingen maken?’

‘Nee, dat is niet nodig.’

Niemand bood Myron een stoel aan en niemand ging zelf zitten. Natuurlijk waren de enige stoelen in de skybox de rij stoelen om naar de wedstrijd te kijken, maar toch voelde het raar om in een zakelijk gesprek waarbij je eigenlijk zou moeten zitten, te blijven staan. Dat werd opeens heel lastig. Myron was gespannen. Hij wist niet wat hij met zijn handen moest doen. Hij pakte een pen uit zijn zak en hield die vast, maar dat voelde helemaal verkeerd. Te veel als een mislukte politicus. Hij stak zijn handen in zijn zakken en bleef een beetje krom staan, als zo'n nonchalante jongen in een folder van Sears.

‘Myron, we willen je een interessant voorstel doen,’ zei Clip Arnstein.

‘Een voorstel?’ Altijd scherp blijven doorvragen.

‘Ja. Ik ben degene die jou heeft gecontracteerd, nietwaar.’

‘Klopt.’

‘Tien, elf jaar geleden, toen ik nog bij de Celtics zat.’

‘Klopt.’

‘Bij de eerste ronde van de NBA-draft.’

‘Dat weet ik toch allemaal wel, meneer Arnstein.’

‘Je was veelbelovend, Myron. Ongelooflijk. Je had inzicht. Je had een onvoorstelbare balbehandeling. Je stikte van het talent.’

‘Ik had het helemaal kunnen maken,’ zei Myron met een dik Italiaans accent.

Arnstein fronste zijn wenkbrauwen. Die frons was beroemd, ontwikkeld tijdens ruim vijftig jaar profbasketbal. De frons had zich voor het eerst gemanifesteerd toen Clip nog voor de inmiddels opgeheven Rochester Royals speelde, in de jaren veertig. Hij kreeg bekendheid toen hij de Boston Celtics naar hun talloze kampioenschappen coachte. En de frons werd een legendarisch handelsmerk toen Clip als directeur al die beruchte aankopen deed, waarmee hij de competitie ‘clippte’, als het ware kaalschoor. Daar had hij zijn bijnaam aan te danken. Drie jaar geleden was Clip de grootste aandeelhouder geworden van de New Jersey Dragons, en de frons zette nu in East Rutherford, vlak bij afslag 16 van de New Jersey Turnpike. Clips stem klonk korzelig: ‘Probeer je Brando na te doen?’

‘Griazelig goed, hè? Alsof Marlon zelf hier in de skybox staat.’

Clip Arnsteins trekken verzachtten plotseling. Hij knikte langzaam en keek Myron vaderlijk en trouwhartig aan. ‘Je probeert de pijn weg te grappen,’ zei hij ernstig. ‘Dat begrijp ik wel.’

Op-en-top de psycholoog.

‘Wat wilt u eigenlijk van mij, meneer Arnstein?’

‘Je bent toch nooit in het betaald basketbal uitgekomen, hè, Myron?’

‘Nee, dat weet u best.’

Clip knikte. ‘Je eerste wedstrijd in het voorseizoen. Derde kwart. Je had al dertien punten gescoord, niet gek voor een groentje bij

zijn eerste echte wedstrijd. En toen sloeg het noodlot toe.'

Het noodlot in de gedaante van Big Burt Wesson van de Washington Bullets. Een botsing, een brandende pijn, en daarna niets meer.

'Vreselijk,' zei Clip.

'Jawel.'

'Ik heb het altijd heel erg gevonden wat jou overkomen is. Ontzettend zonde.'

Myron keek even naar Calvin Johnson. Calvin stond met over elkaar geslagen armen en een ondoorgrondelijke uitdrukking op zijn gladde, zwarte gezicht de andere kant op te kijken. 'Jawel,' zei Myron weer.

'En daarom wil ik je een nieuwe kans geven.'

Myron was er zeker van dat hij het verkeerd verstaan had. 'Wat zegt u?'

'We hebben nog een plekje vrij in het team. Ik wil jou daar graag hebben.'

Myron zweeg. Hij keek naar Clip. Toen keek hij naar Calvin Johnson. Geen van beiden lachten. 'Waar is-ie?' vroeg Myron.

'Wat?'

'De camera. Dit is natuurlijk zo'n programma met een verborgen camera, hè? Banana Split misschien? Daar ben ik een grote fan van.'

'Het is geen grap, Myron.'

'Het kan toch niet níét een grapje zijn, meneer Arnstein! Ik heb in geen tien jaar competitie gespeeld. Mijn knie was kapot, weet u nog?'

'Jazeker. Maar zoals je al zei, dat was tien jaar geleden. En ik weet dat je bent gerevalideerd.'

'U weet ook dat ik heb geprobeerd een comeback te maken. Zeven jaar geleden. Maar de knie hield het niet.'

'Toen was het nog te vroeg,' zei Clip. 'Je zei zonet nog dat je weer speelde.'

'Ja, in het weekeind op straat. Dat is toch net even iets anders dan bij de NBA.'

Clip maakte met een wuivend handgebaar een einde aan de dis-

cussie. ‘Je bent in vorm. Je bood zelfs aan een paar kniebuigingen te doen.’

Myron kneep zijn ogen samen, keek van Clip naar Calvin Johnson en toen weer naar Clip. Hun gezichtsuitdrukking verried niets.

‘Waarom heb ik het gevoel,’ zei Myron, ‘dat ik iets niet helemaal begrijp?’

Nu glimlachte Clip eindelijk. Hij keek naar Calvin Johnson. Die lachte gedwongen mee.

‘Misschien moet ik een beetje minder...’ Clip zweeg even, op zoek naar het juiste woord, ‘... ondoorzichtig zijn.’

‘Dat is misschien wel handig, ja.’

‘Ik wil je bij het team hebben. En het kan me weinig schelen of je speelt of niet.’

Myron wachtte weer af. Toen niemand verder iets zei, merkte hij op: ‘Het is nog steeds een beetje ondoorzichtig.’

Clip zuchtte diep. Hij liep naar de bar, trok de kleine koelkast open en haalde er een blikje Yoo-Hoo uit. Ze hadden dus Yoo-Hoo in voorraad. Hm, Clip had zich duidelijk voorbereid. ‘Drink je die rommel nog steeds?’

‘Ja,’ zei Myron.

Hij wierp Myron het blikje toe en vulde daarna twee glazen uit een karaf. Hij gaf er een aan Calvin Johnson en gebaarde naar de stoelen voor het grote raam. Recht voor de middenlijn. Heel plezierig. Ook plezierig veel beenruimte. Zelfs Calvin, die twee meter drie was, kon ze enigszins strekken. De drie mannen zaten naast elkaar, allemaal met hun gezicht dezelfde kant op, wat voor een zakelijk gesprek opnieuw heel vreemd voelde. Je moest tegenover elkaar zitten, en het liefst aan een tafel of bureau. Maar in plaats daarvan zaten ze schouder aan schouder en keken toe hoe de terreinknechten de vloer op zijn plaats drukten.

‘Proost,’ zei Clip.

Hij nam een slokje whisky. Calvin Johnson hield zijn glas vast maar dronk niet. Myron schudde volgens de instructies op het blikje zijn Yoo-Hoo.

‘Als ik me niet vergis,’ ging Clip verder, ‘ben je nu advocaat.’

‘Ik ben jurist,’ zei Myron. ‘Ik zit niet in de advocatuur.’

‘Je bent agent voor sporters.’

‘Inderdaad.’

‘Ik vertrouw agenten niet.’

‘Ik ook niet.’

‘Het zijn over het algemeen bloedzuigers.’

‘Wij zeggen liever “parasitaire wezens”,’ zei Myron, ‘dat is politiek correcter.’

Clip Arnstein keek opzij, zijn blik hield die van Myron vast. ‘Hoe weet ik of jou vertrouwen kan?’

Myron wees op zichzelf. ‘Door mijn gezicht,’ zei hij. ‘Dat ziet er verschrikkelijk vertrouwenwekkend uit.’

Clip glimlachte niet. Hij boog zich wat meer naar Myron toe. ‘Ik ga je iets vertellen wat onder ons moet blijven.’

‘Oké.’

‘Wil je me beloven dat je je mond houdt?’

‘Ja, hoor.’

Clip aarzelde, keek even naar Calvin Johnson, verschoof op zijn stoel. ‘Je kent Greg Downing natuurlijk.’

Natuurlijk. Myron was opgegroeid met Greg Downing. Vanaf het moment dat ze in de zesde klas tegen elkaar hadden gespeeld in de competitie van een stadje minder dan dertig kilometer verwijderd van de plek waar Myron nu zat. Ze waren van meet af aan rivalen van elkaar. Toen ze naar de middelbare school gingen, verhuisde de familie van Greg naar een plaatsje in de buurt, Essex Fells, omdat Gregs vader niet wilde dat zijn zoon in dezelfde basketbalschijnwerper zou staan als Myron. Op dat moment nam de rivaliteit tussen hen echt een hoge vlucht. Ze speelden op de middelbare school acht keer tegen elkaar, en ze wonnen allebei vier wedstrijden. Myron en Greg werden de gewildste spelers van New Jersey en ze schreven zich in bij twee grote basketbaluniversiteiten, die ook een geschiedenis van onderlinge rivaliteit kenden: Myron bij Duke, Greg bij North Carolina.

De rivaliteit onderling rees de pan uit.

Tijdens hun studiejaren hadden ze twee keer samen op de cover van de *Sports Illustrated* gestaan. Beide teams wonnen twee keer de ACC, maar Myron behaalde een nationaal kampioenschap. Zowel Myron als Greg werd uitgekozen voor het eerste All-American Team, allebei in de positie van guard. Tegen de tijd dat ze afstudeerden, hadden Duke en North Carolina twaalf keer tegen elkaar gespeeld. Het team van Duke had met Myron acht keer gewonnen. Bij de NBA-draft werden ze allebei in de eerste ronde gekozen.

De onderlinge rivaliteit clashte.

Myrons carrière eindigde met zijn botsing met de grote Burt Wesson. Greg Downing ontliet het noodlot en werd een van de belangrijkste guards van de NBA. Tijdens zijn tienjarige carrière bij de New Jersey Dragons was Downing acht keer genoemd voor het All-Star Team. Hij was twee keer topscorer van driepunters in de league. Vier keer had hij de meeste punten gemaakt vanuit een vrije worp en één keer had hij de meeste assists gehad. Hij had drie keer op de *Sports Illustrated* gestaan en een NBA-kampioenschap gewonnen.

‘Ja, ik ken hem,’ zei Myron.

‘Heb je nog wel eens contact met hem?’ vroeg Clip Arnstein.

‘Nee.’

‘Wanneer heb je hem voor het laatst gesproken?’

‘Dat weet ik niet meer.’

‘De afgelopen dagen nog?’

‘Ik geloof dat ik hem in geen tien jaar gesproken heb,’ zei Myron.

‘O,’ zei Clip. Hij nam nog een slok whisky. Calvin had zijn drankje nog steeds niet aangeroerd. ‘Maar goed, je hebt vast van zijn blessure gehoord.’

‘Iets aan zijn enkel,’ zei Myron. ‘Een doorsneeblessure. Hij traint apart.’

Clip knikte. ‘Dat is ons verhaal voor de pers. Maar het is niet helemaal waar.’

‘O?’

‘Greg is niet geblesseerd,’ zei Clip. ‘Hij wordt vermist.’

‘Vermist?’ Weer even scherp doorvragen.

‘Ja.’ Clip nam weer een slok. Myron nam ook een teug, niet zo gemakkelijk als je een Yoo-Hoo drinkt.

‘Sinds wanneer?’ vroeg hij.

‘Al vijf dagen.’

Myron keek naar Calvin. Calvin vertrok geen spier, maar dat lag aan zijn gezicht. Toen hij nog speelde was zijn bijnaam het Ijskonijn, omdat hij nooit emoties toonde. Die bijnaam maakte hij op dit moment meer dan waar.

Myron deed een nieuwe poging. ‘U zegt dat Greg vermist wordt... wat...?’

‘Hij is weg,’ zei Clip kortaf. ‘Verdwenen. In rook opgegaan. Spoorloos. Of hoe je het verder ook wilt noemen.’

‘Hebt u de politie ingeschakeld?’

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

Clip maakte weer een wuivend gebaar met zijn hand om de discussie af te kappen. ‘Je kent Greg, geen conventionele jongen.’

Het understatement van de eeuw.

‘Hij doet nooit wat je verwacht,’ zei Clip. ‘Hij heeft een hekel aan zijn roem. Hij vindt het prettig om op zichzelf te zijn. Hij is er al eens eerder tussenuit geknepen, maar nooit vlak voor de play-offs.’

‘Dus?’

‘Je hebt best kans dat dit te maken heeft met zijn instabiele natuur,’ ging Clip verder. ‘Greg is een geweldige basketballer, maar we moeten de feiten onder ogen zien: hij is zo gek als een deur. Weet je wat hij na de wedstrijd doet?’

Myron schudde zijn hoofd.

‘Dan is hij taxichauffeur. Jawel, hij rijdt door New York in zo’n stomme gele taxi. Hij zegt dat hij daardoor contact houdt met de gewone man. Greg doet geen commercials. Hij geeft geen interviews. Hij doet zelfs niet aan liefdadigheid. Hij kleedt zich als iemand uit een jarenzeventigsoap. Die vent is knettergek.’

‘En dat maakt hem ontzettend populair bij de supporters,’ zei Myron. ‘Goed voor de kaartverkoop.’

‘Inderdaad,’ zei Clip. ‘Maar dat bevestigt alleen maar wat ik wil

zeggen. Als we de politie inschakelen, schaadt dat wellicht Greg en het team. Kun je je het mediacircus voorstellen als dit bekend wordt?’

‘Pittig,’ gaf Myron toe.

‘Inderdaad. En stel dat Greg in French Lick zit, of hoe heet dat gat ook alweer waar hij buiten het seizoen naartoe gaat om te vissen of zo? Jezus, dan zijn we nergens meer. Aan de andere kant... Stel dat hij iets in zijn schild voert.’

‘Iets in zijn schild voert?’ herhaalde Myron.

‘Ja, jeezus, ik weet het ook niet hoor. Ik zeg maar wat. Maar ik heb geen trek in een schandaal. Niet nu. Niet nu de play-offs eraan zitten te komen, begrijp je?’

Myron begreep dat niet echt, maar besloot er even niet op door te vragen. ‘Wie weten hier nog meer van?’

‘Niemand. Alleen wij drieën.’

De terreinknechten rolden de baskets het veld op. Er werden er twee in reserve gehouden, voor het geval iemand à la Darryl Dawkins een backboard aan diggelen zou gooien. Vervolgens zetten ze de extra zitplaatsen neer. Zoals de meeste stadions had Meadowlands meer plaatsen voor basketbal dan voor ijshockey, in dit geval ongeveer duizend meer. Myron nam nog een slok Yoo-Hoo en liet het goedje over zijn tong glijden. Hij wachtte tot het drankje door zijn keel naar beneden gegleden was en stelde toen de voor de hand liggende vraag. ‘En hoe pas ik in dit plaatje?’

Clip aarzelde. Hij haalde diep, bijna hijgend adem. ‘Ik weet dat je een tijd bij de FBI hebt gezeten,’ zei hij uiteindelijk. ‘Ik ken de bijzonderheden van je werk daar natuurlijk niet, niet eens de grote lijnen, maar genoeg om te weten dat je ervaring in dit soort zaken hebt. We willen dat jij Greg voor ons opspoort. In het geheim.’

Myron zweeg. Zijn undercoverwerk voor de feds was kennelijk het slechtst bewaarde geheim van alle staten van Amerika. Clip nam een slok whisky. Hij keek naar Calvins volle glas en toen naar zijn gezicht. Calvin nam eindelijk een slokje. Clip richtte zijn aandacht weer op Myron. ‘Greg is inmiddels gescheiden. Hij is een einzelgänger. Zijn enige vrienden – of eerder kennissen – zijn zijn teamgeno-